

Perşembelik

– Yakup Çak · 16 Haziran 2012

PERŞEMBELİK

Uzun zamandır beklediği atamalar gerçekleşmişti. Gönü hep kendi doğup büyüdüğü şehirde olmayı isterdi, fakat buna da şükürdü. Çünkü beklemeye hiç tahammülü yoktu. İçinde tarifsiz bir heyecan vardı. Yıllardır sıralarda dirsek çürüttükten sonra, özenerek baktığı öğretmen masasına oturabilecekti.

Kendisine bakacak küçük beyinlere, ilim, irfan adına, elinden geldiğince yol gösterecekti.

Hoşgörünün timsali, Hz Mevlana'nın diyarına gelmişti. İlk önce yüce insanın türbesini ziyaret etti.

Alaaddin tepesinden seyretti Konya'yı. Her tarafı Tarih kokan, Selçuklu'ya başkentlik yapan, İç Anadolu'nun incisi olan bu güzel şehirden, görev yapacağı Türk Dilinin Başkentine doğru yola çıkıyordu. O tarihte Karaman, henüz Konya'nın bir ilçesiydi.

Konya'nın ucu bucağı görünmeyen ovasında, bir iplik gibi uzanan yollardan giderken, etrafı meraklı gözlerle seyrediyordu. Havuç diyarı Kaşınhanı, ardından Çumra, derken artık ovanın sırtını dayadığı dağlara yaklaşmışlardı. Sağ tarafında Hacıbabadağı, sol tarafta ise Karadağ, manzarayı muhteşem kılıyordu. Ve Hacıbabadağının eteğinde Kazım Karabekir, ardından Karaman'a ulaşmışlardı. Akşama doğru varmıştı Karaman'a, o geceyi bir otelde geçirdi. Ertesi sabah, o muhteşem Karaman Kalesinin heybetini seyretti otel odasının penceresinden.

Vakit geçirmeden resmi işlemlerini tamamladı. Bu küçük şirin ilçede kalmayacaktı. Oradan da bir köye verilmişti. Biraz burukluk içinde, gideceği köyün otobüsünün durduğu yere geldi. Küçük bir çay ocağının önünde bekleyen otobüsün camındaki yazıyı okudu, "Akarköy" biraz tedirgin bir halde yaklaştı arabaya. İçeride kimse yoktu. Fakat kendisinin arabaya baktığını gören kırk yaşlarında birisi seslenmişti.

"Hayrola hemşerim, kime baktınız?"

Sesin geldiği yere doğru ağır adımlarla yürüdü. Bir taraftan da kendisine seslenen adama cevap veriyordu.

"Şoföre bakmıştım.

"Birazdan gelir, gel şöyle otur.

Çay ocağının önündeki taburelerden birisini çekti altına. Kendisine seslenen adam sordu,

"Hayırdır kardeş, ne yapacaksın şoförü?"

"Ben öğretmenim, Akarköy'e gideceğim de..."

"Haa, öyle mi? Demek Losta'ya mı gideceksin?"

"Hayır, ben Akarköy'e gideceğim.

"Tamam ya, aynı yer zaten,

"Anlamadım!

"Akarköy Losta'nın yeni adı. Ama biz hala alışamadık bu ada. Ya kusura bakma hocam, çay içer misin?"

Bu hoş karşılamadan oldukça memnun olmuştu. İtiraz etmedi. Adamın söylediği çayı içti ve o esnada şoför de gelmişti.

Birkaç saat sonra, geldiği yoldan geri Konya istikametine gidiyordu. Bir müddet sonra yoldan, Hacıbaba dağı istikametine döndüler. Özyurt ve ardından göreve başlayacağı Akarköy'e ulaşmışlardı. Köyün girişindeydi okul. Sanki buraya gelen herkese, ilk o hoş geldin diyordu.

Henüz şehirler, köyler modern hayata esir düşmemişti. Köyde elektrikle bile yeni tanışmışlardı. Henüz teknoloji ile insanlığın çetin geçecek kavgasından habersiz, bu yeniliğe ayak uydurma çabasındaydılar. İçecekleri suyu, kuyulardan çekiyorlar, evlerin genellikle gençleri bu işi bir merasim edasıyla gerçekleştiriyorlardı.

Köye geldiği ilk günden itibaren, bir misafır gibi karşılanmıştı. Neredeyse her gün, köylülerden bir kişi yemeğe davet ediyordu. Kendisine bir ev bulana kadar, muhtarın evinin bir odasına yerleşmişti. Her sabah kahvaltısını muhtarın evinde yapıyordu. Diğer öğünler, mutlaka bir komşusunun evine gidiyordu. Günün büyük bir bölümünü, okulda geçiriyordu. Boş zamanında ise, etrafı daha iyi tanıyabilmek amacıyla geziyor ve sosyal yaşantıyı takip ediyordu. İnsanları o kadar içten ve samimi idi ki, çoğu zaman onların bu hallerini, yapmacık zannediyordu.

Aradan geçen birkaç haftanın ardından, köye tamamen yerleşmişti. Okulda kendisiyle birlikte üç tane daha öğretmen vardı. Onlar yıllardır bu şirin köyde görev yapmışlardı. Hatta okul müdürü Fehmi Bey'in onuncu yılıydı. Bu küçük köyde tam on yıl kalmıştı. Kendisi bunca zaman burada kalabilir miydi, bilmiyordu.

Kısa sürede hem köye, okula, hem de öğretmenliğe alışmıştı. Ders bitmiş, öğrenciler evlerine doğru koşarak gidiyorlardı. Onların evlerine koşuşturmalarını seyretmek, bambaşka bir haz veriyordu. Okulun bahçe kapısına yaslandı ve bu manzaranın tadını çıkarıyordu. Kendi çocukluğu gözünün önüne gelmişti. Ne kadar heyecanlı olurdu şimdi onlar gibi eve koşabilmek?

Bir müddet daha seyretti giden öğrencileri. Bu defa başka bir manzara gözlerinin önünde cereyan etmişti. Yaşı on bir, on iki olan bir kız çocuğu, elinde üstü bez parçasıyla örtülü bir tabakla, karşıdan geliyordu. Aklından, " Her halde akşam yemeği getiriyor" diye geçirmişti. Gelen çocuğun yüzüne tebessümle bakıyordu. Çocuk yanından geçerken, kendisine tebessümle bakan öğretmenine, aynı şekilde tebessümle mukabelede bulunmuş ve yanından geçip gitmişti.

Yanılmışlığının verdiği mahcubiyeti, dillendirmeden evine doğru yürümek istedi. Fakat meraklanmıştı. Acaba kime gidiyordu? Giden çocuğun arkasından baktı. Okulun az ilerisinde ki bir evin bahçe kasından içeriye girdiğini gördü. Birkaç dakika sonra elinde tabakla yeniden göründü. Fakat bu defa tabak boştu. İyice meraklanmıştı. Durduğu yerden ayrılmadan bekledi. Nihayet çocuk yanından geçiyordu ki, sormadan edemedi.

" Hayrola, nereden böyle?

Çocuk, kendisine tebessümle bakan öğretmenine gülümseyerek cevap veriyordu.

" Hatice teyzeden geliyorum. Perşembelik getirmişt看...

İlk defa duyduğu bu kelimenin ne manaya geldiğini bilmiyordu. Fakat sormadı ne demek olduğunu.

Çocuk kendi evinin yolunu tutmuştu. Ve kendisi de hala okulun idaresinde bulunan Fehmi Bey'in odasına gelmişti. Fehmi Bey, on yıldır bu köyde olduğuna göre buraların adetlerini bilebilirdi.

Dışarıda gördüğü manzarayı, olduğu gibi anlattı. Hiç tanımadığı bu âdeti sormuştu. Fehmi Bey, merakla

kendisinden cevap bekleyen Halil öğretmene olayı anlatmaya başlamıştı.

“ O mu? Diyerek başladı söze. Perşembelik, buralarda dayanışmanın, yardımlaşmanın en güzel örneklerinden birisidir. Zenginiyle, fakiriyle bütün köylünün yaptığı iyiliğin adıdır. Her hafta yardım yapmayı kendilerine adet edinmişler. Genellikle köyün ihtiyaç sahiplerine, herkes elinden geldiği kadar yardım ederler. Bunu gördüğün gibi, bir tabak içinde götürürler. İçinde ya bakliyat, ya da biraz yağ olur. Herkes neye güç yetirebilirse onu verir. Kimi yağı, kimi tuzu derken, ihtiyaç sahibinin bir haftalık erzakı bu şekilde karşılanır. Her mahalle kendi fakirine götürür perşembeliği.

Duyduğu bu sözler karşısında gerçekten ne diyeceğini bilememişti. Oysa insanların menfaatine düştüğü bu zamanda, bir başkasına yardım yapabilmek için türlü bahaneler üreten bir topluma, hayran olmamak elde değildi.

O kadar çok hoşuna gitmişti ki, o da her hafta bu iyilik kervanına katılmaya karar vermişti. Hayatında bir dönüm noktası olmuştu. İki yıl daha kaldı köyde. Öyle sevmişti ki köyü, öğrencilerini, fakat annesinin ısrarına dayanamayıp tayinini istemişti. Oğlunun gurbette olmasına dayanamıyordu. Bir de muradı vardı, mürüvvetini görmek istiyordu.

Köyden ayrılırken, bu kadar zor duruma düşeceğini hayal bile edemezdi. Gittiği her yerde, burada gördüğü perşembelik âdetini terk etmedi. Kimi zaman mahallesindeki bir fakire, kimi zaman sınıfındaki öğrencilerine verirdi. Halil öğretmen, bunu kendisine bir yükümlülük olarak gördü. Ve etrafındaki insanları da bu güzelliğe davet ediyordu. Böylesi adetler, modern hayata kurban edilmemeliydi.